

[Lorentzen.]

men jeg kunne tænke mig, at en mere farbar vej end den valgte var den, at man sagde: en vis procentdel af lejestigningen skal I dokumentere at I anvender til vedligeholdelse. Det er der fornuft i, det kan diskuteres, og det er i hvert fald, om jeg så må sige, et hæderligt standpunkt fra lovgivningsmagtens side, for hvis vi går ind for det, ved grundejeren, hvor han er henne. Det andet derimod, at komme med et lovforslag med en paragraf, som alle ved at ingen kan efterleve, det kalder jeg knap nok hæderligt. Jeg ved naturligvis meget vel, at den højtærede indenrigs- og boligminister er en gennemhæderlig mand, det er ikke det, jeg drager i tvivl. Men der er kommet en fejl ind her, som jeg har lov til at påpege.

Dernæst vil jeg gerne sige, at der er også lyspunkter i lovforslaget. Vi hilser med glæde bestemmelsen om, at boliganvisningsudvalget ikke længere skal kunne stille krav om en vis tids bopæl i kommunen som betingelse for at godkende en lejer til en ledig lejlighed. Vi vil iøvrigt gerne medvirke til en yderligere indsnævring af boligudvalgets område. Ja, vi vil såmænd også gerne være med til at lette boligministeriets administrationen. Jeg håber ikke, at den højtærede indenrigs- og boligminister bliver fornærmet; det er naturligvis ikke noget, jeg alene har fundet på. Men det er vel ingen hemmelighed, at boligministeriet har centraliseret en hel del arbejde, som i og for sig lige så godt kunne ligge ude hos kommunerne.

Nu vil den højtærede indenrigs- og boligminister måske sige: ja, men spyt nu lige ud, stå ikke og tal i gåder! Jeg skal gerne sige, hvad jeg tænker på. Jeg ved godt, at man hidtil ikke har været meget tilbøjelig dertil, men det, jeg tænker på, er, at man kunne opgive centraliseringen i henseende til lejeforhøjelser i boligforeninger, boligselskaber og selvejende byggevirkksomheder, idet kommunerne i forvejen ligger og bakser med disse sager og ministeriet gennem boligstøttelovens § 21, stk. 2, har kontrol med dem og kan påbyde lejenedsættelse, hvis

kommunerne skulle gå med til for store lejeforhøjelser. Det tror jeg den højtærede indenrigs- og boligminister i al stilhed skulle tale med embedsmændene om. Det er muligt, at de er villige, det er også muligt, at de kan se visse fejl i det foreliggende lovforslag.

Det centrale i lovforslaget om ændring i lov om leje må naturligvis være de lejeforhøjelser, der tillades. Såfremt den af mig omtalte § 23, stk. 4, føres tilbage til den nu gældende skikkelse, vil lovforslaget ikke møde større modstand fra vor side, idet det må erkendes, at det på to meget væsentlige punkter er ændret i forhold til det i foråret fremsatte forslag til lov om boligforholdene, nemlig at den 6-årige lejeforhøjelsesperiode er indsnævret til 2 år, og at de ekstra afgifter, der måtte blive pålagt ejendommene, kan overvæltet på lejerne, jfr. § 39. Den lejeforhøjelse, der er tilladt ejeren, vil formentlig navnlig få betydning i hovedstadsområdet og de større provinsbyer, da de frivillige lejeforhøjelser i vidt omfang har fundet sted ude i provinsen og i hvert fald i de mindre byer. Jeg tror derfor, at der er mange steder, hvor den tilladte lejeforhøjelse ikke vil få særlig stor betydning.

Lovforslaget må vel forstås således, at den afgift, som måtte blive pålagt ejendommen i henhold til den overordentlige beskatning, vil kunne overvæltet på lejerne, uanset om der foreligger en frivillig overenskomst om væsentlig højere leje end den, lovforslaget tillader. Hvis det nu var lejeloven alene eller det lille forslag vedrørende aldersrente- og invaliderentemodtagerne samt de kronisk syge, som vi skulle behandle, tror jeg, vi kunne have fået det ret hyggeligt sammen, og at forhandlingen kunne være forløbet nogenlunde hurtigt. Vi kunne da have sammenarbejdet de forskellige opfattelser, for der er ingen, der ikke på dette område vil låne øre til, hvad andre siger; vi har alle vor skyld i, at huslejen i den gamle boligmasse står på det lave niveau, som den gør i dag, og vi ved også alle sammen, at dette ikke kan fortsætte læn-